

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Ing. B. M.**, bytem v P. 9, K. S. 977, zastoupeného Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem, se sídlem v Písku, Přátelství 1960, proti žalovanému **I. náměstkovi policejního prezidenta ve věcech kázeňských**, se sídlem Policejní prezidium Policie České republiky, Praha 7, Strojnická 27, o žalobě proti rozhodnutí I. náměstka policejního prezidenta ve věcech kázeňských ze dne 15. 9. 2014, č. j. PPR-14554-12/ČJ-2014-990131,

t a k t o:

I. Rozhodnutí I. náměstka policejního prezidenta ve věcech kázeňských ze dne 15. 9. 2014, č. j. PPR-14554-12/ČJ-2014-990131, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 15. 213,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Strouhala, advokáta.

Odůvodnění

Žaloba

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí, jímž bylo změněno rozhodnutí ředitele pyrotechnické služby ve věcech kázeňských č. 5/2014, ze dne 24. 3. 2014, kterým byl žalobce podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku a podle § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru byl žalobci uložen kázeňský trest snížení základního tarifu o 10% na dobu dvou měsíců.

Uvedeného jednání se měl žalobce dopustit porušením § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru, protože v rozporu s trvalým úkolem č. 4 ředitele pyrotechnické služby z výjezdní porady vedení pyrotechnické služby, konané ve dnech 26. – 27. 9. 2012 v Solenicích, neohlásil dne 6. 2. 2014 odpovědnému vedoucímu příslušníkovi zdravotní indispozici, která mu bránila ve výkonu služby, přičemž tímto jednáním porušil i § 45 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru. Dále se žalobce měl dopustit porušení základních povinností příslušníka podle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť v rámci výkonu služby dne 6. 2. 2014 porušil povinnosti týkající se dodržování služby a délky stanovených přestávek na jídlo a odpočinek, které pro něj vyplývají z bodu 1, písm. f) rozkazu ředitele pyrotechnické služby č. 1 ze dne 2. 1. 2014, kterým se stanoví rozvržení doby služby a pracovní doby u pyrotechnické služby. Zároveň bylo napadeným rozhodnutím zastaveno řízení o kázeňském přestupku a žalobci nebyla přiznána náhrada nákladů řízení.

Žalobce v podané žalobě vyjádřil názor, že v napadeném rozhodnutí, stejně jako v rozhodnutí vydaném v prvním stupni, není vymezeno přesné jednání, kterým žalobce měl naplnit všechny znaky skutkové podstaty kázeňského přestupku a pro které je žalobce kázeňsky trestán. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, že skutkový stav, který vzala žalovaná za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise a vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění a že řízení obsahuje podstatné porušení ustanovení o řízení před žalovanou v obou stupních, přičemž tyto vady měly za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Nad to žalobce považuje rozhodnutí za účelový projev diskriminace jeho osoby.

Žalobce konkrétně namítl, že zásadní vadou v podobě neurčitosti popisu jednání žalobce, kdy není patrné, jaká indispozice měla postihnout žalobce, jak tato indispozice měla údajně bránit v plnění úkolu, a v jaký čas a jakým způsobem porušil povinnosti týkající se dodržování doby služby a délky přestávek na jídlo a odpočinek. Žalobce tedy namítá absenci přesného popisu údajného protiprávního jednání žalobce a tato vada zakládá zásadní vadu rozhodnutí a řízení. Neurčitý popis skutku se projevuje i v odůvodnění výroku trestu a proto žalobci stále není jasné, pro jaké jednání je vlastně stíhán. Žalobce poukázal na skutečnost, že napadené rozhodnutí by mohlo být vedeno nepřislušnou osobou, do spisu nebyl doložen žádný doklad, či předpis upravující pravomoci prvního náměstka rozhodnout místo policejního prezidenta. Pokud se žalovaná odvolává na místní předpisy, které nejsou předpisy vyhlášenými ve Sbírce zákonů, proto i tyto vnitřní předpisy podléhají povinnosti dokazování. Podle názoru žalobce je rozhodnutí vydané prvním náměstkem policejního prezidenta rozhodnutím, které vydala osoba bez pravomoci. Stejně tak odvoláním se zabývala poradní komise policejního prezidenta a nikoli poradní komise prvního náměstka policejního prezidenta. Podle názoru žalobce došlo k porušení ustanovení § 194 zákona o služebním poměru.

Pokud jde o vadu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, žalobce poukázal na to, že se žalovaná nevypořádala se všemi důkazními návrhy žalobce ani s doporučením Senátu poradní komise. Obdobně je nepřezkoumatelné vypořádání žalované s námitkami žalobce a z celého žalobou napadeného rozhodnutí nelze vůbec dovodit, jaké argumenty odvolací orgán našel a jak je hodnotil. Nelze dovodit, z jakých konkrétních podkladů bylo vycházeno a z odůvodnění nelze ani odvodit, na základě čeho došla žalovaná k závěru, že byly naplněny všechny premisy, jaké všechny premisy byly naplněny, jaké premisy předpokládá zákon k uznání viny z kázeňského přestupku a na základě jakých konkrétních objektivních zjištění žalovaná

dospěla k závěru, že ředitel pyrotechnické služby postupoval v souladu se zákonem. Žalovaná zatížila rozhodnutí vadou spočívající v tom, že žalobce nebyl seznámen se všemi poklady pro rozhodnutí, když nebyl seznámen s doporučením Senátu poradní komise. Žalobce tak nemohl bránit svoje práva a oprávněné zájmy, nemohl se k obsahu doporučení vyjádřit, sdělit svoje stanovisko a žalovaná tak pochybila, pokud žalobce s tímto podkladem před vydáním v rozhodnutí neseznámila.

Pokud jde o námitky, že žalovaná nesprávně a nedostatečně zjistila skutkový stav, žalobce namítl, že žalovaná nedoplnila žádné dokumenty tak, aby byla vina žalobci prokázána. Ani jeden ze správních orgánů nemá potřebné lékařské znalosti k učinění závěru, zda žalobcův průjem byl zdravotní indispozicí a nikoli běžnou častější základní potřebou, která mu bránila ve splnění úkolu. Žalobce připomněl, že v žádném případě není uvedeno, v jakém konkrétním úkolu mu podle názoru žalované tato indispozice bránila. Tvzení žalované pak nemá žádnou oporu ve spise. Žalobce podle zjištění Senátu poradní komise svůj úkol beze zbytku splnil, a proto je přesvědčen, že skutková zjištění žalované jsou v rozporu se zjištěnými skutečnostmi.

Žalobce rovněž namítl, že se žalovaná nevypořádala námitkou postupu v rozporu s ustanovením § 53 odst. 3 správního řádu, když správní orgány měly za povinnost zjišťovat veškeré rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, což neučinily. Žalovaná tím, že nedoložila do spisu hodnocení žalobce, porušila presumpci neviny a své rozhodnutí založila na zcela opačném principu, tj. presumpci viny žalobce. O vině žalobce tak bylo rozhodnuto už před zahájením řízení a celý další postup měl vést k odsouzení žalobce. S tímto odsouzením bylo počítáno pro další zamýšlený postup, a to pro vydání negativního hodnocení a následné odvolání ze služebního místa a odchod z pyrotechnické služby. Žalobce poukázal na to, že nebyla vyslechnuta osoba, která dala podnět k zahájení kázeňského řízení, tj. sám ředitel pyrotechnické služby a tím bylo celé řízení zatíženo vadou, spočívající v evidentním porušení přímé zákonné povinnosti podle § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru. S namítaným porušením se žalovaná v odvolacím řízení rovněž nevypořádala. Žalobce je vzhledem k obecnému popisu skutku ve výroku rozhodnutí neschopen blíže se vypořádat se závěry správních orgánů, nicméně je přesvědčen, že minimálně nemohl naplnit subjektivní stránku a že v jeho případě existují okolnosti, které by případnou protiprávnost mohly vylučovat (znakem protiprávnosti a okolností vylučujících protiprávnost se správní orgány vůbec nezabývaly). Průjem žalobce je skutečnost, která je nezávislá na vůli žalobce a souvisí s oblastí, ve které nemají správní orgány žádné odborné znalosti. Žalobce je proto v případě obou skutků přesvědčen, že v žádném případě nemohl naplnit všechny znaky skutkové podstaty kázeňského přestupku.

Žalobce v podané žalobě rovněž namítl, že vypořádání námitek v napadeném rozhodnutí je naprosto nedostatečné. Uvedené se vztahuje k uplatněným námitkám o neurčitosti popsání skutku, k námitkám, že nedošlo k seznámení se spisovou dokumentací a že došlo k vyhlášení rozhodnutí na jednání, o němž žalobce nebyl informován. Žalovaný se nevypořádal ani s námitkou, že žalobce nebyl seznámen se všemi podklady pro rozhodnutí a spis neměl náležitosti spisu tak, jak stanoví § 17 správního řádu, neboť spis neměl žádný spisový přehled a nebylo všechno možno posoudit, jaké dokumenty či přílohy jsou součástí spisu, a nebylo uvedeno datum, kdy byly jednotlivé dokumenty do spisu dokládány. Dále žalobce namítal v odvolání, že nebyli vyslechnuti příslušníci odboru vnitřní kontroly, z jejichž závěrů, respektive z jejich zprávy napadené rozhodnutí vychází. Byl porušen princip práva na právní pomoc, neboť správní orgán neumožnil žalobci ani jeho zástupci být přítomen

výslechu osob, které podávali do protokolu vysvětlení. Takový protokol přitom může být listinným důkazním prostředkem jen za předpokladu dodržení zásad výše uvedených, přičemž žalobce v této souvislosti odkázal na již bohatou judikaturu Ústavního soudu. Žalobce dále nesouhlasí s vypořádáním námitek, že služební funkcionář nemá odborné znalosti pro posouzení zdravotního stavu. Žalobce přitom poukázal na nezákonnost získání a vydání podkladů spojených s účelovou a naplánovanou kontrolou, když byly nezákonně získány informace o bydlišti žalobce, a žalovaná se proto účelově snaží snížit nezákonnost řízení před odborem vnitřní kontroly, které vyšly v průběhu řízení najevo. Žalované však musí být známa přímá souvislost z kontroly získaných podkladů se skutky popsány ve výroku rozhodnutí, a to minimálně z odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, v němž již bylo zastaveno řízení pro skutek spočívající v údajném porušení povinnosti v souvislosti s používáním služebních dopravních prostředků.

Žalobce rovněž v podané žalobě polemizoval s vypořádáním se s námitkou podjatosti, když o podjatosti měl pochybnost i senát poradní komise. Nebyla naplněna možnost provést nápravu v odvolacím řízení, neboť nedošlo k opakování všech úkonů, nedošlo ani k výslechu podjatého služebního funkcionáře (ředitele pyrotechnické služby) a proto lze mít za to, že služební funkcionář je podjatý z důvodu vztahu k věci, a to vzhledem k naplňování účelové kontroly, příkazu k provedení účelové kontroly a provedení celého řízení. Přístup ředitele k žalobci a dlouhodobé osobní neshody se žalobcem ohledně provádění znalecké činnosti žalobce, zasahování do znaleckých posudků a znaleckých zkoumání a ohrožování života, zdraví a majetku žalobce, to všechno jsou podle názoru žalobce okolnosti, v nichž lze spatřovat pochybnosti o nepodjatosti. Podle názoru žalobce z postavení žalované coby odvolacího správního orgánu nelze připustit, aby si na celou věc neučinila vlastní názor, nepřezkoumala postup. Žalovaná však vůbec nepřezkoumávala námitky žalobce, pouze v odůvodnění odkázala na vyjádření správního orgánu prvního stupně.

K vypořádání žalované s námitkou žalobce ohledně uložení kázeňského trestu žalobce namítl, že i toto odůvodnění je nepřezkoumatelné. Nelze dovodit souvislost mezi neohlášením průjmu (nebylo prokázáno, že šlo o takovou indispozici, která by měla za následek vznik povinnosti hlásit závadu ve zdravotním stavu, neboť neovlivňovala žalobce natolik, aby mohlo dojít k ohrožení plnění jeho úkolů) a manipulací s výbušninami. Žalobci není zřejmé, jakým způsobem mělo dojít k tvrzenému opuštění místa výkonu služby (navíc svévolnému), za jaké situace a jak je toto hodnoceno, jak v této souvislosti s věcí souvisí údajné vypnutí vozidlové radiostanice stanice Matra a na jaké průběžné hodnocení je odkazováno. Není zřejmé, jaké byly shledány polehčující okolnosti, a proto není zřejmé, proč byl žalobci uložen jako kázeňsky netrestanému tak přísný trest, který nebyl uložen při dolní hranici, ale v polovině výměry. Z těchto okolností má žalobce za to, že celé odůvodnění výroku o trestu je nepřezkoumatelné a nesrozumitelné, trest je nepřiměřený a neodpovídá případnému kázeňskému přestupku.

Žalobce v podané žalobě namítl, že rozhodnutí správního orgánu v prvním i ve druhém stupni jsou prostředkem plánované perzekuce žalobce a dopředu připraveným a plánovaným odstraněním žalobce z pyrotechnické služby. Žalobce byl znalcem v rámci pyrotechnické služby, je zapsán v seznamu znalců vedených krajskými soudy jako znalec v oboru střelivo a výbušniny, když v rámci své činnosti pracuje s velice nebezpečným materiálem. Při výkonu znalecké činnosti v rámci Policie České republiky se žalobce dostal do střetu s nadřízenými, kteří nejsou odborně vzděláváni, proto se žalobce bránil zásahům do vypracování znaleckých posudků. Z tohoto důvodu bezpečnostní sbor přistoupil k tomu, že se snažil žalobce donutit

k ukončení služebního poměru v pyrotechnické službě a vykonstruoval kázeňský postih. Následně došlo k dalšímu kázeňskému postihu žalobce a k vydání negativního služebního hodnocení. Vše vyvrcholilo dočasným odebráním znaleckého oprávnění a trvalým odebráním znaleckého oprávnění v rámci pyrotechnické služby. Celá věc byla ukončena odvoláním žalobce ze služebního místa v rámci pyrotechnické služby, aniž by bylo žalobci umožněno přijmout opatření k nápravě vad, údajně vytykánych v hodnocení žalobce. Též senát poradní komise policejního prezidenta, rozhodujícího o odvolání žalobce proti rozhodnutí o odvolání ze služebního místa, dospěl k závěru, že došlo při hodnocení žalobce k pochybení ze strany pyrotechnické služby a tedy i k pochybení v odvolacím řízení.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobce nesprávně označuje žalovaného, kdy ve věcech služebního poměru je žalovaným služební funkcionář, který rozhodl ve věci v posledním stupni, a nikoli organizační jednotka policie, jejíž je funkcionář součástí.

Pokud jde o vymezení jednání, pro které bylo vedeno kázeňské řízení, to vyplývá ze Sdělení o zahájení řízení ve věcech služebního poměru ze dne 13. 2. 2014. Žalobce tedy věděl, z jakého důvodu je s ním vedeno řízení, rovněž z výroku rozhodnutí prvního stupně a z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, pro jaké jednání byl žalobce postižen. Samotné vymezení skutku je dostatečné, a pokud žalobce uvádí, že je napadené rozhodnutí účelovým projevem diskriminace, pak z podané žaloby není patrné, na základě jakých podkladů činí tento závěr. Z tohoto důvodu se žalovaný k této námitce nemohl blíže vyjádřit.

Pokud jde o námitky týkající se skutkového stavu věci, ten byl podle názoru žalovaného zjištěn v souladu se zákonem. Služební funkcionář zjistil stav věci, o němž neměl důvodné pochybnosti a v rozsahu, který byl nezbytný pro rozhodnutí. Služební funkcionáři vycházeli zejména z vyjádření žalobce ze dne 28. 2. 2014, z výpovědi kapitána M., z dokumentu odboru vnitřní kontroly Policejního prezidia ČR, a je zcela patrné, jaká skutková zjištění měl žalovaný za prokázaná. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se vypořádávají s požadavkem naplnění všech znaků skutkové podstaty kázeňského přestupku. Objektem kázeňského přestupku je řádný výkon služby bezpečnostního sboru. Znaky skutkové podstaty charakterizující objektivní stránku jsou jednání a následek, které spojuje příčinná souvislost. Tyto jsou vyřešeny odůvodněním napadeného rozhodnutí. Pachatel kázeňského přestupku byl jednoznačně určen, a zavinění, jakožto obligatorní znak charakterizující subjektivní stránku přestupku, je spatřováno v úmyslném neohlášení zdravotní indispozice, která žalobci bránila ve výkonu služby, a současně v porušení služební povinnosti týkající se dodržování doby služby a délek stanovených přestávek na jídlo a odpočinek.

Pokud jde o žalobcovu námitku, že do spisového materiálu nebyl doložen žádný předpis upravující pravomoci prvního náměstka policejního prezidenta rozhodnout místo něho, je třeba podle názoru žalovaného obecně uvést, že vnitřní předpisy se nezakládají v konkrétní věci do spisu, ani nepodléhají povinnosti dokazování. Žalobce - policista má přístup do informačního systému SIAŘ, který je určen k publikaci interních aktů řízení a oznámení. Ze služebních předpisů vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno příslušným služebním funkcionářem a předcházelo mu řádné projednání v poradní komisi.

K námitce žaloby ohledně projednání žalobcova jednání v jeho údajné nepřítomnosti žalovaný poukázal na úřední záznam ze dne 16. 6. 2014, podle něhož byl jednání senátu poradní komise přítomen žalobcův zmocněnec, kterému byly poskytnuty k nahlédnutí materiály shromážděné v rámci daného spisu, a pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že žalovaný měl k dispozici celou spisovou dokumentaci odvolacího řízení, je nepochybné, že měl k dispozici i spis služebního funkcionáře, který rozhodoval v prvním stupni. Podle názoru žalovaného proto lze uzavřít, že žalobce byl seznámen s úplným spisovým materiálem.

Pokud jde o výsledek činnosti senátu poradní komise, tímto výsledkem je pouze doporučení rozhodnutí. Jediným orgánem s rozhodovací pravomocí je v daném případě první náměstek policejního prezidenta, který nese procesní odpovědnost za vydané rozhodnutí. Doporučení senátu poradní komise je součástí spisového materiálu, nicméně návrh poradní komise nelze chápat ani jako podklad rozhodnutí, s nímž by měl odvolatel mít právo se seznámit. O tom svědčí již ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu k této problematice.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že služební funkcionáři zjistili stav věci, o němž neměli důvodné pochybnosti, tudíž nebylo nezbytné vyžadovat další podklady řízení. Z odůvodnění rozhodnutí v prvním stupni je zřejmé, jak byly služebním funkcionářem hodnoceny okolnosti žalobcovy zdravotní indispozice. Pokud by tato žalobcovy zdravotní indispozice nenastala, byl by služební úkol splněn dříve, a žalobce by mohl po návratu na útvar plnit další úkoly vyplývající z jím zastávaného služebního místa. Žalobcův požadavek na vypracování znaleckého posudku k posouzení jeho zdravotního stavu neshledal žalovaný důvodným, neboť žalobcův zdravotní stav nebyl předmětem hodnocení služebního funkcionáře.

Žalobce podle názoru žalovaného nesprávně interpretuje ustanovení § 186 odst. 2 služebního zákona, pokud dovozuje, že řízení bylo zatíženo vadou, spočívající v tom, že nedošlo k výsledku služebního funkcionáře, který ve věci rozhodl v prvním stupni. Služebnímu funkcionáři je uložena povinnost vyslechnout osobu, která podala podnět k zahájení řízení, takovou osobou je myšlen ovšem navrhovatel ve smyslu § 68 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a nikoli služební funkcionář. Odůvodnění rozhodnutí obou stupňů se vypořádalo s žalobcovou námitkou podjatosti, přičemž nebyly shledány důvody pro pochybnosti o nepodjatosti služebního funkcionáře, rozhodujícího v prvním stupni. Ze spisového materiálu ani z uplatněné námítky samotné nevyplývají takové skutečnosti, které by podle názoru žalovaného zakládaly negativní poměr služebních funkcionářů k žalobci či k věci. Samotný vztah nadřízenosti a podřízenosti služebního funkcionáře a jemu podřízeného příslušníka není sám o sobě skutečností, která by mohla založit důvodné pochybnosti o tom, že by služební funkcionář nebyl oprávněn či schopen ve věci služebního poměru příslušníka nestranně a objektivně posoudit a ve věci rozhodnout.

Závěrem svého vyjádření žalovaný poukázal na to, že v projednávané věci probíhalo dne 28. 2. 2014 v budově pyrotechnické služby ústní projednání kázeňského přestupku, kterého se účastnil žalobcův zmocněnec, a tím byl splněn zákonný požadavek na ústní projednání kázeňského přestupku. Ze zákona nevyplývá, že by rozhodnutí samotné muselo být vyhlášeno na tomto ústním jednání. Správní orgán neshledal důvody pro provedení výsledku příslušníků odboru vnitřní kontroly Policejního prezidia České republiky, neboť

situace byla taková, že skutkový stav byl prokázán i jinými důkazy a proto nebylo nezbytné navrhované výsledky provádět.

K žalobním námitkám ohledně nepřekoumatelnosti uloženého kázeňského trestu žalovaný uvedl, že při ukládání kázeňského trestu bylo přihlédnuto k dosavadnímu přístupu žalobce k plnění služebních povinností, rozhodnutí v prvním stupni výslovně uvádí, že žalobce byl při posledním průběžném hodnocení vyhodnocen dobře s výhradami a kázeňsky nebyl trestán. Z tohoto důvodu byl uložen kázeňský trest při dolní hranici možného rozpětí a tento trest měl za účel obnovit služební kázeň žalobce, což je jedním ze základních cílů kázeňského řízení.

Replika žalobce

Žalobce využil svého práva a podal k vyjádření žalované repliku, v níž setrval na plném znění svých žalobních námitek a opakovaně zdůraznil, že jediným důvodem celého kázeňského řízení byla příprava důvodu pro odvolání žalobce ze služebního místa.

Skutkový stav

Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 14. 2. 2014 bylo se žalobcem podle § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru zahájeno řízení o kázeňském přestupku podle § 50 odst. 1 téhož zákona pro podezření z porušení základních povinností příslušníka, uvedených v § 45 odst. 1 písm. a) zákona, ve spojitosti s § 46 odst. 1 zákona, a pro podezření z porušení článku 4 Závazného pokynu Policejního prezidenta č. 229/2011, o služebních dopravních prostředcích, k bodu 1 písm. a) Rozkazu ředitele Pyrotechnické služby Policie České republiky č. 40/2013, kterým se stanoví některé zásady schvalování jízd a používání služebních dopravních prostředků pro služební a pracovní účely u pyrotechnické služby Policie České republiky a v článku 1 odst. 1 a 7 Přílohy č. 1 rozkazu ředitele pyrotechnické služby Policie České republiky č. 40/2013, kterým se stanoví některé zásady schvalování jízd a používání služebních dopravních prostředků pro služební a pracovní účely pyrotechnické služby Policie České republiky. Uvedeného protiprávního jednání se měl žalobce dopustit tím, že dne 16. 12. 2013 v rámci služební jízdy, řádně schválené zmocněným vedoucím pracovníkem, použil služební dopravní prostředek mimo plnění služebních úkolů.

Dále bylo řízení zahájeno pro podezření z porušení základních povinností příslušníka uvedených v § 45 odst. 1 písm. h) zákona, ve spojitosti s trvalým úkolem č. 4) ředitele pyrotechnické služby z výjezdní porady vedení pyrotechnické služby Policie ČR, konané ve dnech 26. a 27. 9. 2012 v Solenicích, jehož se měl žalobce dopustit tím, že dne 6. 2. 2014, přestože jej údajně postihla zdravotní indispozice, tuto indispozici neohlásil, a též pro porušení § 45 odst. 1 písm. a) zákona ve spojitosti s § 46 odst. 1 zákona, neboť v rámci výkonu služby dne 6. 2. 2014 porušil služební povinnosti týkající se dodržování doby služby a délky stanovených přestávek na jídlo a odpočinek, které pro něj vyplývají z rozkazu pyrotechnické služby č. 1 ze dne 2. 1. 2014, kterým se stanoví rozvržení doby služby a pracovní doby u pyrotechnické služby.

Rozhodnutím ze dne 27. 3. 2014, č. j. 5/2014, ředitel pyrotechnické služby ve věcech kázeňských pod bodem č. I uznal žalobce vinným ze spáchání kázeňského přestupku porušení základních povinností příslušníka, když v rozporu s trvalým úkolem č. 4 ředitele pyrotechnické služby z výjezdní porady vedení pyrotechnické služby PČR dne 6. 2. 2014 neohlásil odpovědnému vedoucímu příslušníkovi zdravotní indispozici, která mu bránila ve výkonu služby, a tímto jednáním porušil i § 45 odst. 1 písm. h) zákona, a ze spáchání kázeňského přestupku porušení základních povinností příslušníka, neboť v rámci výkonu služby dne 6. 2. 2014 porušil služební povinnosti týkající se dodržování doby služby a délky stanovených přestávek na jídlo a odpočinek, které pro něj vyplývají z rozkazu ředitele pyrotechnické služby č. 1. Za uvedené jednání byl žalobci uložen kázeňský trest, snížení základního tarifu o 10% na dobu dvou měsíců. Pod bodem II. citovaného rozhodnutí ředitel pyrotechnické služby zastavil řízení ve věci kázeňského přestupku pro podezření z porušení zákona ve spojitosti s údajným porušením zásad schvalování jízd a používání služebních dopravních prostředků pro služební a pracovní účely, neboť odpovědnost za tento přestupek již zanikla.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, které je obsahově zcela totožné s námitkami, které žalobce následně uplatnil v podané žalobě.

O tomto odvolání rozhodl první náměstek policejního prezidenta ve věcech kázeňských rozhodnutím ze dne 15. 9. 2014, č. j. PPR-14554-12/č.j.-2014-990131 (žalobou napadeným rozhodnutím), jímž bylo rozhodnutí ředitele pyrotechnické služby ve věcech kázeňských č. 5/2014 změněno a žalobce byl uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru, kterého se dopustil porušením § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru ve smyslu § 46 odst. 1) zákona o služebním poměru, kdy v rozporu s trvalým úkolem č. 4 ředitele pyrotechnické služby dne 6. 2. 2014 neohlásil odpovědnému vedoucímu příslušníkovi zdravotní indispozici, která mu brání ve výkonu služby, a tímto jednáním porušil i § 45 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru. Dále byl žalobce uznán vinným porušením základních povinností příslušníka, stanovených § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, ve spojitosti s § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť žalobce v rámci výkonu služby dne 6. 2. 2014 porušil služební povinnosti týkající se dodržování doby služby a délky stanovených přestávek na jídlo a odpočinek, které pro něj vyplývají z rozkazu ředitele pyrotechnické služby č. 1/2014. Dále bylo výrokem žalobou napadeného rozhodnutí zastaveno řízení o kázeňském přestupku pro podezření žalobce z porušení § 45 odst. 1 písm. a) ve spojitosti s § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru pro porušení čl. 4 závazného pokynu policejního prezidenta o služebních dopravních prostředcích. Žalobci byl uložen kázeňský trest podle § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru v podobě snížení základního tarifu o 10% na dobu dvou měsíců.

Řízení u Městského soudu v Praze

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 11. 10. 2016 zástupce žalobce odkázal na obsah podané žaloby, navrhl, aby soud žalobě vyhověl a přiznal mu právo na náhradu nákladů řízení. Zástupkyně žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na písemné vyjádření k žalobě navrhla, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Z výroků napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaká právní ustanovení byla na věc žalobce aplikována, z odůvodnění rozhodnutí je pak zřejmé, jaký skutkový stav měl služební funkcionář zjistit. Není sporu o tom, že skutkový stav byl zjištěn v takovém rozsahu, aby o něm nevznikly důvodné pochybnosti. V nalézacím rozhodnutí je pregnantně vyjádřen nejen

skutkový stav, ale i právní hodnocení jednání žalobce služebním funkcionářem. Rovněž je zřejmé, v čem služební orgány spatřovaly porušení služební kázně žalobcem, a zřejmé je i to, jak bylo toto porušení právně kvalifikováno z hlediska příslušných služebních předpisů. Žalovaný se s hodnocením služebního funkcionáře ztotožnil.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Věc soud posoudil takto:

Právní rámec posuzované věci

Podle § 50 odstavec 1 zákona o služebním poměru je kázeňským přestupkem zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu. Za takové jednání se považuje i dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení.

Žalobce byl žalobou napadeným rozhodnutím uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 45 odstavec 1 písm. a/ a písm. h/ ve spojení s § 46 odstavec 1 zákona o služebním poměru, a podle § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru byl žalobci uložen kázeňský trest snížení základního tarifu o 10% na dobu dvou měsíců.

Podle § 45 odstavec 1 písm. a/ zákona o služebním poměru je příslušník povinen dodržovat služební kázeň. Podle písmene h/ téhož právního ustanovení je příslušník povinen také ohlašovat vedoucímu příslušníkovi závady a nedostatky, které ohrožují nebo ztěžují výkon služby, a skutečnost, že byl pravomocně odsouzen pro trestný čin, bez zbytečného odkladu.

Podle § 46 odstavec 1 zákona o služebním poměru služební kázeň spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů.

Podle § 174 zákona o služebním poměru, ve znění účinném do dne 30. 9. 2016, platí, že účastník má právo

- a) nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům, a
- b) vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění.

Účastník je povinen postupovat tak, aby řízení neztěžoval a nezpůsobil jeho průtahy.

Podle § 186 odstavec 2 zákona o služebním poměru, ve znění účinném do dne 30. 9. 2016, platí, že příslušníkovi musí být před uložením kázeňského trestu dána možnost vyjádřit se k věci, navrhopvat důkazy a hájit se. Služební funkcionář musí vyslechnout také osobu, která podala podnět k zahájení řízení.

Podle § 194 zákona o služebním poměru, ve znění účinném do dne 30. 9. 2016, platí, že o odvolání (rozkladu), v obnoveném řízení, v přezkumném řízení a o námitkách proti služebnímu hodnocení rozhoduje služební funkcionář na základě návrhu poradní komise. Členy poradní komise jmenuje a pravidla jejího jednání stanoví služební funkcionář, pro kterého poradní komise připravuje návrh rozhodnutí.

Posouzení důvodnosti žalobních námitek soudem

Městský soud v Praze dospěl po provedeném řízení k závěru, že důvodná je námitka, v níž žalobce uvedl, že nebylo řádným způsobem postupováno při rozhodování o námitce žalobce, v níž tvrdil podjatost služebního funkcionáře, který ve věci rozhodoval v prvním stupni.

Soud má za to, že pokud zákon o služebním poměru výslovně neupravuje otázku postupu při rozhodování o námitce podjatosti, je nutno vycházet ze zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Je tomu tak proto, že správní řád je obecným právním předpisem, který upravuje vedení správního řízení. Řízení ve věcech kázeňského trestání je nepochybně správním řízením, proto bylo na služebních funkcionářích, aby postupovali podle příslušných ustanovení správního řádu. S ohledem na ustanovení § 14 tohoto zákona pak měla být věc předložena nadřízenému funkcionáři bez zbytečného odkladu po vznesení této námítky a teprve po jeho pravomocném rozhodnutí o námitce mělo být pokračováno v řízení o kázeňském postižení žalobce.

Tím, že služební funkcionáři obou stupňů takto nepostupovali, když s námitkou podjatosti se vypořádal žalovaný až v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, zatížili řízení předcházející jeho vydání vadou, která mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, protože otázka, zda ve věci rozhodoval podjatý služební funkcionář nebo podjatý správní orgán, je otázkou nesmírné důležitosti a významnou.

V nyní posuzované věci se služební funkcionáři s žalobcovou řádně vznesenou námitkou procesně předepsaným způsobem nevypořádali a na závěru o nezákonnosti jejich postupu nemění ničeho ani polemika žalovaného o tom, že zákon o služebním poměru obsahuje ustanovení s velmi krátkými lhůtami, stanovenými při postihování příslušníků ozbrojených sil a sborů za kázeňská provinění. Ani tato skutečnost (zejména v souvislosti s dvouměsíční subjektivní lhůtou) totiž nemůže z pohledu nezbytnosti toho, aby ve věci rozhodoval funkcionář, o jehož nepodjatosti není pochybností, být důvodným argumentem. Podle názoru soudu totiž může být otázka podjatosti vyřešena relativně ve velmi krátké době, kterou lze počítat na jednotlivé dny.

Skutečnost, že se žalovaný rozhodl o odvolání, aniž by bylo rozhodnuto o námitce podjatosti vznesené proti všem pracovníkům žalovaného, je závažným porušením práva na spravedlivý proces (článek 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Vznesení námítky podjatosti způsobuje, že v řízení o věci samé nesmí být pracovníkem správního orgánu, proti němuž byla námitka podjatosti vznesena, činěny žádné úkony, vyjma úkonů neodkladných. Má-li mít procesní rozhodnutí o tom, zda je pracovník správního orgánu vyloučen, smysl, musí předcházet rozhodnutí o věci samé. Je-li tedy námitka podjatosti vznesena, je pracovník, jemuž jinak projednání a rozhodnutí ve věci přísluší, povinen vyčkat až do rozhodnutí o vznesené námitce; rozhodovat o této námitce dodatečně zákon neumožňuje. Jiný postup je procesní vadou, která ve svém důsledku mohla mít podstatný vliv na zákonnost napadeného

rozhodnutí o věci samé, a zakládá důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 7A 192/2000 – 76, dostupný na www.nssoud.cz).

Není přitom na místě, aby správní soud v tomto řízení řešil otázku, zda důvody uváděné žalobcem zakládají pochybnosti o nepodjatosti služebního funkcionáře či nikoliv; soud totiž není – v obecné poloze řečeno – povolán předjímat rozhodnutí správního orgánu ve věci vznesené námitky podjatosti pracovníků žalovaného.

Pokud jde o další žalobcem vznesené žalobní body, tyto městský soud neshledal důvodnými.

Žalobce v podané žalobě vyjádřil názor, že v napadeném rozhodnutí, stejně jako v rozhodnutí vydaném v prvním stupni, není vymezeno přesné jednání, kterým žalobce měl naplnit všechny znaky skutkové podstaty kázeňského přestupku a pro které je žalobce kázeňsky trestán. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, že skutkový stav, který vzala žalovaná za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise a vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění a že řízení obsahuje podstatné porušení ustanovení o řízení před žalovanou v obou stupních, přičemž tyto vady měly za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Nad to žalobce považuje rozhodnutí za účelový projev diskriminace jeho osoby.

K námitce nedostatečného vymezení skutkového děje, který byl předmětem řízení o kázeňském provinění žalobce, považuje městský soud za potřebné uvést, že ze spisového materiálu ověřil, jak bylo služebním funkcionářem vymezeno jednání žalobce, které bylo následně předmětem vedeného kázeňského řízení. Soud dospěl k závěru, že jak ze Sdělení o zahájení řízení ve věcech služebního poměru ze dne 13. 2. 2014, tak z rozhodnutí služebních funkcionářů v obou stupních je zcela nepochybně patrné, z jakého důvodu je s ním vedeno řízení i pro jaké jednání byl žalobce postižen. Samotné vymezení skutku považuje soud za dostatečné, přiměřeným způsobem soud vycházel ze závěrů, ke kterým ohledně problematiky zahájení řízení o jednání deliktní povahy dospěla judikatura Nejvyššího správního soudu, když náležitostmi Oznámení o zahájení správního řízení trestního charakteru se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5A 73/2002 - 34, publikovaném pod č. 296/2004 Sbírky NSS, ve kterém konstatoval, že z oznámení musí být „*patrné, kdo je činí a které věci se týká, neboť jen tak je zaručeno právo účastníka se v daném řízení účinně hájit. Vymezení skutku, pro který je řízení zahájeno, musí mít určitý stupeň konkretizace, stejně tak musí být v oznámení o zahájení řízení zřejmé, co bude jeho předmětem a o čem bude v řízení rozhodováno*“. Obdobně judikoval Nejvyšší správní soud i v rozsudcích ze dne 31. 10. 2012, č. j. 9As 83/2012 – 62 a ze dne 21. 6. 2016, č. j. 4As 29/2016 – 47.

Namítal-li žalobce, že skutkový popis ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí neobsahuje údaje o tom, jaká indispozice měla postihnout žalobce, jak tato indispozice měla údajně bránit v plnění úkolu, a v jaký čas a jakým způsobem porušil povinnosti týkající se dodržování doby služby a délky přestávek na jídlo a odpočinek, nejedná se podle názoru soudu o vadu absence přesného popisu údajného protiprávního jednání žalobce, která by zakládala zásadní vadu rozhodnutí a řízení a vedla k jeho zrušení soudem. Obdobně soud neshledal neurčitým popis skutku ani tam, kde se žalobce domnívá, že napadené rozhodnutí trpí vadou odůvodnění výroku trestu a jeho tvrzení, že mu stále není jasné, pro jaké jednání je

vlastně stíhán, lze považovat za účelové, nedůvodné a v rozporu se skutečným obsahem spisového materiálu.

Pokud jde o vadu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, žalobce v podané žalobě namítal, že se žalovaná nevypořádala se všemi důkazními návrhy žalobce ani s doporučením Senátu poradní komise. Dále žalobce namítal, že je nepřezkoumatelné i vypořádání žalované s námitkami žalobce a z celého žalobou napadeného rozhodnutí nelze vůbec dovodit, jaké argumenty odvolací orgán našel a jak je hodnotil, z jakých konkrétních podkladů vycházel a na základě čeho došla žalovaná k závěru, že byly naplněny všechny premisy k uznání viny z kázeňského přestupku.

Uvedená žalobní argumentace není důvodná. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřetelně patrné, že se uvedenými námitkami odvolací orgán podrobně zabýval na stranách 7 až 9 rozhodnutí. Žalovaný odvolací orgán se ztotožnil s právními a skutkovými závěry, k nimž dospěl služební funkcionář v odůvodnění rozhodnutí v prvním stupni, z něhož je rovněž jednoznačně zřejmé, z jakých konkrétních podkladů bylo při rozhodování vycházeno. Neobstojí proto námitka žalobce, že z napadeného rozhodnutí nelze zjistit, na základě jakých konkrétních objektivních zjištění žalovaná dospěla k závěru, že ředitel pyrotechnické služby postupoval v daném případě v souladu se zákonem.

Pokud žalobce namítal, že žalovaná zatížila rozhodnutí vadou spočívající v tom, že žalobce nebyl seznámen se všemi poklady pro rozhodnutí, žalovaná na straně 7 žalobou napadeného rozhodnutí tuto námitku podrobně vypořádává a konstatuje, že žalobce i jeho zmocněnec byli seznámeni se spisovým materiálem dne 28. 2. 2014 a dne 13. 3. 2014. Pokud v této souvislosti žalobce dále namítal, že nebyl seznámen s doporučením Senátu poradní komise, pak Městský soud v Praze musí konstatovat, že návrh poradní komise není podkladem rozhodnutí, s nímž by měl mít žalobce právo se seznámit. Tento závěr obsahuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 3Ads 51/2012 - 48, podle něhož *„objektivita doporučení poradního orgánu má význam především pro rozhodující subjekt, který nese svoji procesní zodpovědnost za to, jaké podklady pro rozhodnutí opatří. Objektem přezkoumání podle § 65 s. ř. s. je rozhodnutí takového subjektu a nikoli doporučení poradní komise. Podíl poradní komise na rozhodnutí představuje v daném směru takřka bezvýznamnou skutečnost, neboť za jakékoliv její doporučení se rozhodující subjekt nemůže skrývat“*. Z uvedeného má proto městský soud za to, že procesní práva žalobce nebyla v nyní posuzované věci ve smyslu § 174 zákona o služebním poměru postupem žalované krácena, neboť není důvodu dospět k závěru, že žalobce v kterékoli fázi řízení nemohl bránit svoje práva a oprávněné zájmy, nemohl se k podkladům rozhodnutí vyjádřit a sdělit svoje stanovisko.

Žalobce dále v podané žalobě nedůvodně namítal, že žalovaná nesprávně a nedostatečně zjistila skutkový stav. Podle § 180 odstavec 1 zákona o služebním poměru je služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Z pohledu tohoto právního ustanovení neshledal soud důvodným požadavek žalobce, aby žalovaná byla povinna doplnit spisovou dokumentaci tak, aby bylo prokázáno, že žalobcův průjem byl zdravotní indispozicí a nikoli běžnou častější základní potřebou, která mu bránila ve splnění úkolu. Služební funkcionář zjistil stav věci, o němž neměl důvodné pochybnosti a v rozsahu, který byl nezbytný pro rozhodnutí ve věci kázeňského postihu žalobce podle vyjmenovaných a výše uvedených právních ustanovení zákona o služebním

poměru. Služební funkcionáři v odůvodněných rozhodnutích obou stupňů vycházeli zejména z vyjádření žalobce ze dne 28. 2. 2014, z výpovědi kapitána M., z dokumentu Odboru vnitřní kontroly Policejního prezidia ČR. Z uvedených podkladů pro rozhodnutí je podle názoru soudu zcela patrné, jaká skutková zjištění měl žalovaný za prokázaná a pro vypořádání rozhodné otázky, zda v případě žalobce došlo popsáním jednáním k naplnění všech znaků skutkové podstaty kázeňského přestupku, jsou soudem hodnocena jako dostatečná. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřila na stranách 4 a 5, že objektem kázeňského přestupku je řádný výkon služby bezpečnostního sboru, že znaky skutkové podstaty charakterizující objektivní stránku jsou jednání a následek, které spojuje příčinná souvislost. Tyto náležitosti kázeňského trestání jsou vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde bylo zcela pregnantně vyjádřeno, že zavinění žalobce, jakožto obligatorní znak charakterizující subjektivní stránku přestupku, je spatřováno v úmyslném neohlášení zdravotní indispozice, která žalobci bránila ve výkonu služby, a současně v porušení služební povinnosti týkající se dodržování doby služby a délky stanovených přestávek na jídlo a odpočinek.

V žalobních bodech, které lze – pro zjednodušení jejich vypořádání – shrnout jako námitky proti vadám řízení, které předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí, žalobce především poukazoval na to, že nebyla vyslechnuta osoba, která dala podnět k zahájení kázeňského řízení, tj. sám ředitel pyrotechnické služby, a s tímto porušením se žalovaná v odvolacím řízení rovněž nevypořádala.

Podle ustanovení § 186 odst. 2 služebního zákona je služebnímu funkcionáři uložena povinnost vyslechnout osobu, která podala podnět k zahájení řízení. Takovou osobou je myšlen ovšem návrhovátelem ve smyslu § 68 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a nikoli služební funkcionář. V posuzované věci bylo kázeňské řízení zahájeno podle § 178 odstavec 2 služebního zákona, tedy z podnětu bezpečnostního sboru samotného. Nelze mít proto za to, že služební funkcionář rozhodující ve věci žalobce v prvním stupni byl povinen vyslechnout v řízení sám sebe, uvedený názor žalobce není správný.

Žalobce v podané žalobě rovněž namítl naprostou nedostatečnost vypořádání námitek o neurčitosti popsaného skutku, k námitkám, že nedošlo k seznámení se spisovou dokumentací a že došlo k vyhlášení rozhodnutí na jednání, o němž žalobce nebyl informován. Žalovaný se nevypořádal ani s námitkou, že žalobce nebyl seznámen se všemi podklady pro rozhodnutí a spis neměl náležitosti spisu tak, jak stanoví § 17 správního řádu, neboť spis neměl žádný spisový přehled a nebylo všechno možno posoudit, jaké dokumenty či přílohy jsou součástí spisu, a nebylo uvedeno datum, kdy byly jednotlivé dokumenty do spisu dokládány. Dále žalobce namítl v odvolání, že nebyli vyslechnuti příslušníci odboru vnitřní kontroly, z jejichž závěrů, respektive z jejich zprávy napadené rozhodnutí vychází. Byl porušen princip práva na právní pomoc, neboť správní orgán neumožnil žalobci ani jeho zástupci být přítomen výsledku osob, které podávali do protokolu vysvětlení. Takový protokol přitom může být listinným důkazním prostředkem jen za předpokladu dodržení zásad výše uvedených, přičemž žalobce v této souvislosti odkázal na již bohatou judikaturu Ústavního soudu. Žalobce dále nesouhlasil s vypořádáním námitek, že služební funkcionář nemá odborné znalosti pro posouzení zdravotního stavu. Žalobce přitom poukázal na nezákonnost získání a vydání podkladů spojených s účelovou a naplánovanou kontrolou, když byly nezákonně získány informace o bydlišti žalobce, a žalovaná se proto účelově snaží snížit nezákonnost řízení před odborem vnitřní kontroly, které vyšly v průběhu řízení najevo.

Uvedené námitky soud neshledal důvodnými. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná se zabývala námitkou neurčitosti skutku (strana 7 napadeného rozhodnutí), námitkou neseznámení se se spisovou dokumentací (strana 7), námitkou vydání rozhodnutí v nepřítomnosti žalobce (strana 7), námitkami ohledně zákonnosti podkladů pro rozhodnutí (strany 7 a 8), námitkou posuzování zdravotního stavu žalobce (strana 8), námitkou nepřezkoumatelnosti výroku o vině a kázeňském potrestání (strany 8 a 9).

K uvedenému Městský soud v Praze považuje za potřebné vyjádřit, že odlišný názor účastníka řízení na posouzení skutkových okolností či na právní posouzení věci sám o sobě neznamená, že jde o postup nezákonný a nezakládá proto ani samostatný důvod pro zrušení rozhodnutí soudem.

Pokud žalobce v podané žalobě namítal, že obě rozhodnutí služebních funkcionářů v prvním i odvolacím stupni jsou jen prostředkem plánované perzekuce žalobce a dopředu připraveným a plánovaným odstraněním žalobce z Pyrotechnické služby, soud tuto námitku diskriminace žalobce neshledal důvodnou. Služební funkcionář rozhodující v prvním stupni vycházel při projednání kázeňského přestupku žalobce z personální pravomoci, upravené § 2 odstavec 1 zákona o služebním poměru. Služební funkcionář vystupuje v daném typu řízení v pozici správního orgánu ve smyslu § 1 správního řádu. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že mezi podklady pro vydání rozhodnutí nebylo třeba dokládat předpis upravující pravomoci prvního náměstka policejního prezidenta rozhodnout o odvolání namísto policejního prezidenta. Žalovaná je bezpečnostním sborem, žalobce pak jejím členem, proto vnitřní předpisy bezpečnostního sboru nepodléhají dokazování. Příslušným služebním funkcionářem k vydání prvostupňového rozhodnutí byl podle článku 12 odstavec 4 Závazného pokynu policejního prezidenta č. 75/2013, kterým se stanoví rozsah pravomocí služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Policie České republiky ředitel Pyrotechnické služby. O žalobcem podaném odvolání rozhodoval podle § 190 odstavec 6 zákona o služebním poměru služební funkcionář nadřízený služebnímu funkcionáři, který prvostupňové rozhodnutí vydal, tedy první náměstek policejního prezidenta. Žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvního stupně tak byla vydána příslušnými služebními funkcionáři a projednání napadeného rozhodnutí poradní komisí vyplývá z Rozkazu policejního prezidenta č. 206/2011.

Městský soud v Praze neshledal v postupu služebních funkcionářů v dané věci prvky diskriminace žalobce. Soud nesdílí názor žalobce o tom, že se jedná o perzekuční snahu vykonstruovat kázeňský postih žalobce. Je třeba připomenout, že předmětem soudního přezkumu v projednávané věci bylo toliko rozhodnutí žalované ze dne 15. 9. 2014. Soud proto nemohl jakkoli přihlížet ke skutečnostem, uváděným žalobcem v podané žalobě, tj. že následně došlo k dalšímu kázeňskému postihu žalobce a k vydání negativního služebního hodnocení, že vše vyvrcholilo dočasným odebráním znaleckého oprávnění a trvalým odebráním znaleckého oprávnění v rámci pyrotechnické služby a že celá věc byla ukončena odvoláním žalobce ze služebního místa v rámci pyrotechnické služby, aniž by bylo žalobci umožněno přijmout opatření k nápravě vad, údajně vytýkaných v hodnocení žalobce. Uvedené skutečnosti nepochybně odůvodňují žalobcovo psychické rozpoložení, ale z hlediska přezkoumávaného předmětu řízení nemohou být samy o sobě jednoznačným, určitým a zásadním důkazem o tom, že se žalobce stal obětí diskriminačního jednání služebních funkcionářů. Tento závěr platí tím spíše, že i správní soud v posuzované věci shledal, že v řízení bylo prokázáno, že došlo k porušení služebních předpisů žalobcem takovým

jednáním, které zakládá jeho odpovědnost za porušení služební kázně, a to bez ohledu na to, že soud shledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí z procesních důvodů.

Na základě všech výše uvedených skutečností postupoval městský soud podle ustanovení § 78 odstavec 1 s. ř. s. a napadené rozhodnutí zrušil pro vadu řízení, která předcházela jeho vydání. Soud zároveň postupoval podle ustanovení § 78 odstavec 4 s. ř. s., podle něhož zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V tomto řízení bude na žalovaném správním orgánu, aby se znovu zabýval vznesenou námitkou podjatosti služebního funkcionáře, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a v novém rozhodnutí o odvolání žalobce se žalovaný náležitě vypořádá s jeho obranou, uplatněnou v řízení. V intencích shora uvedeného žalovaný správní úřad znovu rozhodne o odvolání a znovu posoudí, zda a z jakých zákonných důvodů lze učinit závěr o splnění či nesplnění zákonem stanovených podmínek, za nichž lze žalobce kázeňsky postihnout za porušení služebních povinností. Je přitom na žalovaném, aby dbal na to, že jeho rozhodnutí bude mít náležitosti požadované obecně závaznými právními předpisy. Správní orgány jsou vázány právním názorem soudu (ustanovení § 78 odstavec 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanoveními § 60 odstavec 1 s. ř. s. Ve věci úspěšnému žalobci náleží právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 3.000,- Kč, a dále odměna právního zástupce Mgr. Václava Strouhala, advokáta, a jeho hotové výdaje. Mimosmluvní odměna v daném případě činí tři úkony právní služby po 3.100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast na jednání soudu) podle ustanovení § 6, § 7, § 9 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů. Dále mimosmluvní odměnu zástupce žalobce tvoří třikrát režijní paušál po 300,- Kč za náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Konečně mimosmluvní odměnu zástupce žalobce tvoří v dané věci i náhrada za promeškaný čas za osm půlhodin po 100,- Kč, celkem 800,- Kč podle § 14 odstavec 3 advokátního tarifu.

Dále byla jako součást odměny zástupce žalobce přiznána částka 1.213,- Kč, kterou tvoří cestovní náhradu za cestu zástupce žalobce ze sídla jeho kanceláře v Písku k jednání soudu v Praze a zpět osobním automobilem Škoda Octavia, RZ ... Cestovní náhrada je tvořena jednak náhradou za spotřebované pohonné hmoty za 230 kilometrů při průměrné spotřebě motorové nafty 5 litrů na 100 kilometrů a ceně nafty 29,50,-Kč/l, a dále náhradou za použití motorového vozidla ve výši 3,80,- Kč/km, to vše podle § 1 a 4 vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 385/2015 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad.

Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 15.213,-Kč, jejichž povinnost k náhradě soud přiznal proti žalovanému k rukám právního zástupce žalobce ve třicetidenní lhůtě k plnění.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. října 2016

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu